

Bludičky.

Roman od — Jana Klecandy.

"Pochopíte, až budete zdravý. — Teď musíte být klidný a vyčkat příchozí lékare."

Nebylo však třeba Fortina vybiti. Sklel sám mlhobou zase zpět do podušek a zavřel oči —

Uplynul asi týden od osudné srážky —

Fortin poprvé zase otevřel oči při plném sebevědomí. Bána, kterou mu byl mladý zlozýn zasadil, byla dosti nebezpečná, poněvadž nebyla vedena hofou píští, nýbrž rukou ozbrojenou železným zabitákem, jakéž tehdy byly obvyklé. Na štěstí nenastalo vážné otřesení mozku a po hodině, jež ho asi na týden zbavila vědomí, byl Fortin na cestě k úplnému ozdravení.

"Celestino!" zaseptal, chápaje se ruky divěny. "He, jak nás zase osud svedl dohromady!"

"A v pravé chvíli! Jsem vám zavázána novým díkem." "Ne vy mně, nýbrž já vám!" Ošetrovala jste mne v mé nemoci. O, vím to, viděl jsem vás stále jako anděla nad svým ložem!"

Celestina sklonila hlavu.

"A teď nás již nic více rozloučí nedovede!" zaseptal Fortin.

"Mlčte, mlčte," prosila, kladouc mu ruku na ústa. "Doktor přikázal vám největší klid a šetrnost."

"Má-li se mi navrátit klid, pak musím dříve slyšet vaši odpověď."

"Jakou odpověď?"

"A vy se přáte? Nuže tedy — vaši odpověď, chcete-li být mou, Celestino!"

"A řeknu-li ano," odpověděla ráhově, "a vy po čase budete proklínat tuto chvíli, jež přivedla vás na sestru, jemuž chtěl jste se vyhnouti."

"Vy se posmíváte, a to je kruté." "Ne, neposmívám, ale vzpomínám, že jste se chtěl věnovat ještě službám národa a že jste nechtěl, aby se která žena směla s otčinou dělit o vaše srdce."

"Nerouznel jsem životu, nerozumel jsem lidskému srdci; ale teď už vím — A teď říkám, že máte tebe po hoku, buď s tím větší láskou pracovat na díle zápočetném, poněvadž ty budeš mi pomocnicí, Cheek, Celestino?"

Dívka zadívala se na něho svým hlubokým pohledem plným něhy a oddanosti. Pak sklopila oči a podávajíc se, sklonila hlavu nad jeho prsa. Přivlnil jí k sobě a vtiskl jí na čelo políbení.

"Má, věčně má," zaseptal a sladkým zeměděním zavřel oči — Celestina jemně vyvinula se z jeho náručí —

XXXVII.

Hejtman Elbingovi nastaly krušné dny. Obě dcery, něžná Wanda i divoká Lotka stonaly láskou a nechtěly ani slyšet o vycházkách do společnosti, tím méně o pořádání čajových večerů doma.

Wanda byla nešťastná vědomím, že Jarošinský posud je ve vězení. Naléhala stále na otce, jenž se byl chvástl svým vlivem a sliboval brzké osvobození mladého muže, ale hejtman jen krčil rameny a odkažoval na trpělivost. — Wanda konečně dovedla trpět a čekati. Věděla, že muž, jenž tak celé opanoval její srdce, trpí za vlast, a tak zdálo se jí, že i ona klade svou obět na oltář národa. Wanda byla s tělem duší Polkou a tak dovedla obětovati své já. — Konečně zůstala jí při její hluboké zbožnosti útěcha, že kdyby snad neměla se již zde na světě s milovaným mužem setkat — a taková možnost při tehdejší justici nebyla vyloučena — sejde se s ním tam nahore.

Hůře bylo s Lotkou — Ta toužila jen po požitku, po lásce, jež opjí rozkoši v objetí milovaného muže. A Lotka tím náruživěji toužila po Fortinovi, čím více poznávala, že je pro ni nadobro ztracen.

vala, že netouží po tom, být jeho, hrála komedii, když dívala se po jiných a koketovala s nimi, poněvadž v myšlenkách obírala se jen Fortinem, a měla-li oči i pro jiné muže, bylo to proto jen, aby je porovnávala v duchu s ním. A porovnaní dopadlo vždy k jeho prospěchu. Skutečně čím déle na něho myslela a všechny stránky jeho probírala, tím více sama poznávala, že vysoko jest nad ní povznesen. A ještě více cenila si toho, jak byl slěný a bohatý a jak vromeně dovedl — Ibatí, třeba že teprve tehdy, když ho sama svými polibky rozohnila.

A nyní mělo být všemu konec! S myšlenkou tou se Lotka sprátelit nedovedla. Musil být její, musila si ho zase vydobyti. Cítila, že již bez jeho lásky živa být nemůže. Lotka proklínala, že v první den, zahanbena a zničena tím, že se tak odhalila, bála se pokusiti se o to, aby Fortina opět zatáhla do svých tenat. A pak bylo již pozdě — zmizel — Však to jí neodstrašovalo. Musil se dopřítí, kam zapadl a půjde za ním, třeba až na konec světa. A cítila, že tím zářem své lásky dává do spálení všechny jeho pochybnosti, že ho tak spije rozkoši, až klesne na přední a bude zebraťi za opuštěným.

Ubohák papá Elbing vynaložil všechen svůj ostrovtip, aby zvěděl, kam zapadl a půjde za ním, marně. Stopa jeho zapadla. Ani Brozanský, jehož Elbing sám vyhledal v bytu Fortinově, nemohl nebo nechtěl podati zprávu o místě pobytu přítelova.

Lotka zatím zuřila hněvem a šleha láskou, a při tom zahrnovala otce nadávkami a výčtkami, jako by on byl viněn jejím neštěstím, až ubožák vynaložil vše, aby odkryl zmizelou stopu.

Lotka nejrůzněji ještě konala s otcem procházky do oněch končin horřejšího Nového města, kde bydlel Fortin. Věděla sice, že není v Praze, ale doufala, že se vrátí a nechtěla setkatí s ním ani o den odložit. Konečně se dočkala — Jejího dne, když znavena potulkami městem a zoufalá sklamanou zase naději, vracela se s otcem domů, setkala se na Dohyčtina trhu, tam kde vycházeli z Žitobrancké ulice, s pivozem.

Hejtman Elbinga zajímalo více sprostění panského kočáru, ale Lotka pohlédla do vozu. A jediný pohled stačil, aby poznala Fortina po hoku dívky nevědní krásy. Byl tak zabrán v rozhovor a tak do sebe se zadíval, že si ani Elbinga s jeho deeron nepovšiml. Ba neslyšel ani výkřik, jenž se byl, překvapeně Lotce vydral z prsou.

"Viděl's, otec!" — chopila starého za rameno.

"Viděl, ale nepoehybně něco jiného než ty! Nu, co jest?"

"Fortin —" více ze sebe vyraziti nemohla.

"Nuže, tím lépe — Beztoho ho čekáme —"

"Ale což já neviděl, s kým je?"

"Se ženskou —"

"S dámon smel?"

"Vše jedno — se ženskou, ať to byla opravdová dáma či ne."

"Byla, byla! Patřeno to již z pivozu, který je kavaliřský."

"Nu — a to vše je ti patřné du oela lhostojní?" osopila se Lotka na otce, rozhněvána, že ho to setkáni nic nezvrátilo.

"Ah, pardon, drahoušku! Zapomenul jsem, že ty máš na Fortina starší právo," řekl Elbing posměšně.

"Papáso, nesměj se, nepřiváděj mne v šilenství, sje něco vyvedu —" hrozila, tisknouc mu křečovitě ruku.

"Eh, to věřím, to vy ženské dovedete. Takhle skleničku vtrhnu své sokyni do obličje, když jste se vlastní vinou připravily o naši lásku," mluliv starý neúprosně.

"Vtrhnuv? Což jsem nějaká děvčeka?" syčela Lotka skrze zuby, vztekem je zatínajíc. "Vymyslím já si něco lepšího a ty, ty mi musíš pomoct!"

"Já? — Nu, toť jsem věru zvě-

dav, jakým čestným úkolem mne jasně velmožná obmyslí!"

Ale Lotka neslyšela slovy otečvých. Netrpělivě rozhlížela se na všechny strany, zda by snad náhodou nějaký nájemný povoz nespátrila, aby mohla pustit se za kočárem Fortinovým. Starý to uholil. — "Eh, drahoušku, nenamáhej se! V tomhle prokletém hnědě abys hodinu behala, než najdeš fiakra. Ostatně není toho třeba. Víme přece, kam pan Fortin tauto alci asi jede."

"Myslíš, že ji vezl již do svého bytu?"

Lotka zbíhala strašně a rozdělením se chvěje, sotva na nohou se držela.

"Víš co?" řekl hejtman, jenž se přece trochu zželelo vlastní deery. "Běž domů, a já se ti tam za úm podívám."

"Aeh, tys přece jen nešlechternějš otec, jakého kdy svět spatřil," radostně, ale s obvyklým úsměskem, jak vždy s otcem mluvila, zvolala Lotka. "Jdi tedy, jdi, staroušku. Budu te čekat doma. A za to s tebou vočer zase půjdu já, kam ty budeš chřítit."

Lotka obrátila se k domovu, a šlechtný otec její zaměřil za Fortinem. Ten zatím dojel Krakovské ulice, kde dle úmluvy Celestina sestoupila v svém někdejší bytu. Fortin spěchal pak domů, kde poprvé zas dostalo se mu vlněného přijetí od staré Novákové. Brozanského otcem již nezastihl doma.

Když asi po hodině vycházel z domu, zdálo se mu, že se kolem něho kníhla nějaká postava. Ale než se obrátil, zmizel člověk v kolekturě paní majorky. Fortin, nepřikládaje tomu váhy, šel dále, zatím co hejtman Elbing pokračoval v patrání, kdo byla ona dívka, jež s Fortinem ješla a kde se ubytovala. Hejtman a kolektanka byh patřně staří známí, i dostalo se mu ochotné sňhu, že se dozví vše, na čem mu záleželo.

Bylo již pozdě večer, když se hejtman vrátil domů. "Chechli s ním mluvili, pak vyřekli se oběe a pojd," vyzval deuru, jež všecko vzrušena ho již čekala.

Lotka, znajíc svého starého a vědouce, že na něho v podobných útrkách může spohehnouti, bezeslovu omluvu neb dotaz se oblékala. Po chvíli kráček k novému mostu, za nímž Lotka sedla do prvního fiakra, kterýž se jim do cesty připlchl. "Tryskem do Krakovské ulice!" zavelela —

Fortin, vrátiv se před večerem domů, byl právě zasedl ku své práci, chtěje pro své přítelky k večerní schůzi připravit obšírnou cestu o své cestě, když ozvalo se prudké zaklepnání, a hned na to otevřely se dvě.

"Lolotte!" vykřikl skoro zděšeně. Vyskočil se židle, ale nespěchal dříve vstřie, ustoupil, jakoby se jí bál, za stůl.

Bystrému zraku Lotky nešel tento pohyb. Úsměv přelétl její tvář, ihned však zmizel, ustoupil pohledu plnému lásky a něžné výčtky. Stála tu chvíli, mlčíc a kočchajíc se pohledem na Fortinovy patřné rozpaky.

"Nuže, ty opravdu ani vstříže mi nejdeš? Je tedy moží uání již konec všemu?" ptala se hlasem, obhájícím se lítostí, zatím co neodolatelně oči její zalily se slzami.

Fortin, vida jí před sebou státi tak nečivně krásnou, plnou života i ohně, s očima, z nichž na něho vyzírala celá její náruživá láska, žal i strach, že bude ohřnutá, moneč byl dojat. Pohlížel na ni litaže její nádherný zjev očima. Lotka byla dnes opět oděna oním černým šatem, jenž její stihlé a přes imposantní postavy dával vyniknouti. A na bělostné šiji zářil onen granátový šperk, který Fortin tak dobře znal. Zúmyslně se dnes tak oblékla, jako v onen den, kdy byla Fortina poprvé navštívila. Ale v tom se jinak dobrá postářka přepočetla, zapomenuvši, že v témž šatě byl jí viděl i na Zofině.

A skutečně tato druhá vzpomínka byla monečší. Napadlo mu, jak se tam na Zofině před očima povrehných lejsků točila, až i svého otce pohorsila, a vzpomínkou tou vyvoláno bylo na mysl jeho i vše ostatní, co následovalo. Fortin se až osklivostí otřásl. Nyní byl ozbrojen proti svůdné krásavici.

"Šlečno," promluvil konečně tónem, z něhož čísel již mrazivý chlad. "Lituji, že nepoehybně jste sama, že po tom, co jsem řekl va-

semu panu otci, je mezi námi na vždy konec."

Na takové uvítání Lotka byla ovšem připravena, a mrazilo ji, ale neodbrojilo.

"Arnošte!" vykřikla hlasem, z něhož vyznívalo zoufalství, jenž chvěl se žrdanou láskou, a vrhla se k němu, klesajíc před ním k zemi. "Arnošte, neodpuzuj mne! Po tolika důkazech lásky nevěříš, že jsi mi všim? A čím jsem tě urazila? Což dovedeš mne zapudití od sebe, aťž bys mne vyslechl, nebo jsi se již nabažil mé lásky?"

"Vstaňte, slečno, žádám vás o to, vstaňte," odpovéděl Fortin k prudkému tomu výbuchu neúprosně ledovým hlasem. "Jen jednou věřil jsem té komedii, kterou jste mi zde zahrála. Více již nevěřím! Vy sama jste mi otevřela oči —"

Nový ryk zoufalství vydral se z prsou dívky.

"Arnošte! Není možno, abys mne od sebe takto zahnal, když jsem ti obětovala vše —"

"Kdybych mohl vás za tu vaši obět odškodnití — milerád! řekněte jen sama cenu —"

Byla to hrozná slova, bodnutí dýky jedem zakalené, a Fortin pronesl je jen v hněvu, že jmenuje ho stále jeho jménem, a že v okamžiku tom, co před ním ruce spínala, postřehl již v pohledu jejím něco, co bylo v pravém opaku s celou tou komedií kajícnosti a co ho dráždilo.

"Nuže tedy — pojďme!" podal se Fortin. "Ale nezapomeň, že ta žena je sehopna všeho."

"Když tebe mám, ničeho se nebojím," zaseptala Celestina, tuše se k němu.

A po těch slovech zabouchl i Zofinskému ostrovu, kde dnes konán byl vojenský koncert, obvyklé to dostaveníčko pražské chvy. Fortin byl skutečně zasažen Celestinou do tajemství svého dobrodružství s Lotkou Elbingovou. Vyznal jí prostě a poctivě, jak se vše událo, řekl jí, která násilně potlačovala svou lásku, jež se v něm od prvního setkání s Celestinou vyvíjela, a že činil tak jen proto, aby splnil sňh, jímž myslil, že je povinen památce své matky. A v rozrušení, jež se ho zmocnilo, když poznal, že Celestina snadno se ho dovedla zřieit, setkal se s Lotkou, jež tak ho omámila, že podlehl okamžiku.

Celestina při vši své nežnosti byla před jen ženou, a zamilovala se jí žárliivostí i nenávistí k té, jež jí byla Fortina, byt jen na krátko ulopila.

Celá ta věc dotkla se jí opravdu velmi silně a zanechala v duši její hlubokou stopu. V první chvíli sama ještě nechtěla, jaké následky Fortinovo doznání na další poměr jejich bude mít. Byla si vědoma úplného vítězství nad Lotkou a měla jedinou touhu, vítězstvím tím před poraženou sokyní se pochlubiti. Od Fortina věděla též, že Elbingovic bývají na ostrově při koncertech, a že tam možno s nimi se setkatí. Proto na něho naléhala, až konečně svolil.

Ubohá dívka, jež neznala posud oněch nádherných dostaveníček modního světa pražského, oblékala je nejlepší své šaty, děle než dostud kdy v životě vydržela před zrcadlem, věnujíc všemožnou péči svému výstrojí. Chtěla, aby nejen Lotka, nýbrž i všichni ostatní svět a aby i Fortin sám musil doznati, že jest krásnou, že jest hodnou palmu vítězství, již sokyni své, přinesší tak velkou obět, byla vyrvala.

Pokračování.

1333—1339.

To jest to pravé řišlo, které ponese závod pana Josefa Trinera v Chicagu. Městská rada uznala za dobré změniti čísla všech domů v Chicagu a tak se stalo, že i p. Jos. Triner musil přijati čísla nahore uvedená. Oehodni místo jest tam, kde bylo dříve, jen čísla se změnila. Hlavní výrobek, zvaný Trinerovo Léčivé Hořké Víno, ovšem jest takovým, jako vždy býval před tím, to jest nejlepším lékem pro žaludek, krev a nervy. To nemůže změniti žádný zákon. V tom ohledu zkušenost naseho lidu rozhoduje a to nám praví, že v tělesné slabosti, v sklidosi chytí k jídlu, v chorobách žaludku a vnitřnosti lepšího léku není. My oehotně přijímáme rozsudek lidu, protože lid ví nejlépe, co mu pomůže. V lékárnách, Jos. Triner, 1333—1339 So. Ashland Ave., Chicago, Ill.

UČTE SE: Jak možno prodloužití si život. Jak zachovati zdraví? Jak se vyléčiti z nemoci ZDARMA Poštou 10 centů v známkách na ZDARMA poštovní dopravu ještě dnes, a my Vám zašleme zlárna v uzavřené obale

DRA. E. C. COLLINSE

Collins New York Medical Institute, 140 W. 34th St., New York

HOTEL PRAHA
na rohu 13. a William ul.
Josef Vaško, nyníjší majitel, celý vnitřek budovy nově vypravil a všechny pokoje úplně novým nábytkem opatřil. Vzorně a čistě vedená česká kuchyně, poskytne i těm nejvýbravřejším úplné uspokojení, tak že krajane mohou být ubepečeni, a nikde v celém městě tak levná a pohodlná polohostinná nebudou. V moderně a vzorně řízené hostinské místnosti dostane se všem té nejlepší obsluhy. V čelě 51ř

Pozemky v okresu Boone, Neb., na prodej.
Kupte si farmu v okresu Boone, kde jsou pozemky lemnější a úrody rovnají se oněm v kterékoli části státu. Naše pozemky jsou vhodné pro pěstování korny, pšenice, ovsu a alfaly a stále stoupají v ceně. Vlastníme a kontrolujeme mnoho pozemku, několik dobře vzdělaných čtvrtí, nalézajících se v blízkém sousedství malé české osady, jež můžeme prodati za dobrých podmínek. Ceny od \$50.00 do \$75.00 akr. Navštivte aneb dopište na 2x26zap. C. C. GOODRICH, Cashier S. S. Hadley, Company, Bankers, CEDAR RAPIDS, NEBRASKA.

Chicago Lumber Co.,
na 14. a Marcy ul., Omaha, Neb. 49ř
Čestř prodavači Vás vždy oehotně a vzorně obslouži.

ARGO
Gloss Starch
OTEVŘENY škrob sbírá prach a smeti pod pultem groceristy-a náslekiem toho prádlo je sedě-bíle nebo žluté. ARGO je přesný škrob pro každou prádelní potřebu — ku teplému i studenému škrobení. Kupte si čistý ARGO balček, 5c.